

IVANA ONDRIOVÁ

VÔŇA NEBA

MOTÝL

IVANA QNDRIOVÁ
VŮŇA NEBA

Copyright © Ivana Ondriová 2016
Design © Motýľ design
Cover photo © Victor Tongdee / shutterstock
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2016
www.vydavatelstvomotyl.sk
Vydanie prvé. Rok vydania 2016
Tlač: NIKARA, Krupina

ISBN: 978-80-8164-082-7

IVANA ONDRIOVÁ
VÔŇA NEBA

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Venujem svojim milovaným rodičom – Ludmile a Michalovi.

1. KAPITOLA

Znovu utekám. A znovu tým istým lesom, spleťou ostrých konárov a ihličia, ktoré ma šlahajú do tváre, borím sa vlhkou trávou, ktorá prenikavo vonia a štekli ma na bosých chodidlách. Mám na sebe len spodnú bielizeň. Aké zvláštne... Dotrhané, kedysi biele tielko a nohavičky. A pritom je zima a chlad sa mi zabára pod kožu. Cítim ho až v kostiach. Nekontrolovane drkocem zubami a šúcham si jednu dlaň o druhú, jasne vnímajúc husiu kožu na mojich stehnách. A hoci bežím ako o život a v žilách mi koluje rozbúrená krv, je mi zima ako ešte nikdy predtým.

Zrazu skočím na akýsi peň, ktorý v mokrom machu nevidím. Noha sa mi pošmykne a členok sa vyvrtne kamsi do boka. Oslepí ma bolesť, ktorá ma na pár sekúnd paralyzuje. Nekričím, nevydám ani hlások, len zatínam zuby, a krívajúc mierim vpred – ako blázon, totálny blázon!

Je tam potok.

Počujem jeho šum. Postupne ukrajujem zo vzdialenosti medzi mnou a ním, takže jeho hukot je čoraz silnejší. Potom už doslova buráca a mňa ten zvuk akoby oslobodzuje, hoci netuším od čoho alebo od koho. A už ho vidím. Jeho žiariacu hladinu, bodliakmi obrastené brehy a kamene vykúkajúce nad hladinu... Stačí skočiť do jeho silného prúdu, zaboriť nohy do chladnej vody a prebrodiť sa na druhý breh.

Presne to mám aj v úmysle.

A vtom... som niekde celkom inde. V tichu a šume jediného stropného ventilátora nad mojou hlavou. Mám na sebe šortky a saténovú košielku, ktorá je teraz mokrá od potu

a celá dokrčená. Spočiatku nechápem, žmurkám a chniapem po všetkom, čo je okolo mňa. Vidím kontúry akéhosi tela, ktoré spokojne leží na druhej strane postele. Vidím nočný stolík a na ňom digitálny budík, pootvorené okno, v škáre ktorého bzučí mucha a márne sa pokúša dostať cez sieťku dnu, do našej spálne.

„Kriste, Naďa...“ zabručí ten niekto vedľa mňa.

Keď sa konečne ocitnem v realite a všetko navôkol identifikujem ako súčasť nášho bytu na Mukačevskej ulici, zhlboka si vzdychnem a natiahnem sa za ním. Za Tomášom...

„Už zase? Doboha, rob s tým niečo!“ zaškrípe zubami a odvráti sa odo mňa na druhú stranu. „Mám už plné zuby toho, ako ma skoro každú noc zobudíš. A vždy o druhej!“

Pozriem na displej budíka a v duchu konštatujem, že má pravdu.

„Potrebujem sa vyspať, chápeš? Ježiši,“ dodá ešte a o chvíľu ho počujem znovu pochrapkávať. Doslova v priebehu sekundy.

„Veď aj ja... veď aj ja, Tomáš. A čo by som podľa teba mala s tým mojím snom urobiť? Nemám spať, aby znova neprišiel? Mám bdiť až do rána?“

„Mala by si si dať predpísať nejaké tabletky na spanie! Veď toto je choré. Zájdi za psychiatrom alebo si kúp snár, či ako sa to volá. Len to už vyrieš! Lebo ma z teba traťí šľak!“

„Žartuješ, však?“

„Nie, nežartujem, snažím sa zaspáť!“

A bodka.

Ešte si čosi zakliakal popod nos, nepekne ním potiahol, poškriabal sa vo vlasoch a našuchoril si vankúš pod hlavou. A bolo...

Po pár minútach som ho počula hlboko dýchať. Spal.

Akoby sa nič nebolo stalo. Tak ľahko, ako keď niekto luskne prstami. Nechájala som preto jeho zlosť, ani ten nápad so psychiatrom. Nerozumela som jeho hromženiu a nevraživosti. Mohla som snáď ja za to, že ma ten sen takmer každú noc prenasledoval a nedovolil mi pokojne spať?

Do rána som už nezaspala.

Prevaľovala som sa na posteli a doslova odrátavala minúty do pol šiestej ráno, keď mi mal zazvoniť budík. Keď sa potom ozval svojím tichým, no nástoječivým pípaním, štuchla som do Tomáša, nech sa zobudí, oľapená vstala a odšuchtala sa do kúpeľne.

Aj z mojej tváre som jasne čítala, že to nočné vyvádzenie v snoch si pýta svoju daň. Bola prepadnutá a bledá, oči bez lesku a pohľad smutný a neprítomný.

Tak som začala celkom reálne uvažovať nad tým, čo mi Tomáš v noci, v tej slabej chvíli, povedal.

Nad tým snárom...

Veď psychiatra som určite nepotrebovala!

Prečo by som aj mala?

2. KAPITOLA

Unikať popri rieke značí potrebu dohnať to, čo ste v citovom alebo emocionálnom živote zameškali. Bežať do kopca či k hore signalizuje potrebu dobehnúť straty v duchovnom vývoji.

Dočítala som poslednú vetu a zamyslená si ju v snári, za ktorý som dnes vysolila trinásť eur, podčiarkla. Nato som siahla po svojej bodkovanej šálke s kávou a odpila som si z nej poriadny dúšok.

Kde toľko trčí?

Bolo sedem preč. Večera dávno vychladla a moja chuť trošku sa k nemu dnes večer pritúliť tiež. Zvykol domov chodiť po šiestej, hoci zopár chlapov v predajni zostávalo aj dlhšie. On si však ako vedúci predajne s elektronikou jednoducho vydupal, že hneď ako sa pokladňa uzavrie, odchádza.

S pocitom krivdy som vzala jeho tanier s chladnými francúzskymi zemiakmi zo stola, prikryla ich alobalom a vložila do rúry. Potom som sa pobrala do kúpeľne, kde som si napustila vaňu až po okraj. Chcela som sa trochu odreagovať a vypustiť z hlavy všetky objednávky, ktoré som mala zajtra v práci urýchlene spracovať.

Voda vo vani už chladla, keď som počula buchnúť vchodové dvere. Koľko mohlo byť hodín? Iste niečo pred ôsmou, v duchu som mu vynadala do idiotov, že si toto dovoľil bez toho, aby mi zavolať a upokojil ma, že je okej, len sa kdesi zdržal.

Bez zaklopania vošiel dnu a ja som mu za to dnes večer pripísala ďalší čierny bod.

„Nájdem niekde niečo pod zub?“

Vystrčila som mu prostredník a ponorila sa pod hladinu. Keď som sa o pár sekúnd vynorila a utrela si päšťami oči, stále tam stál. Opieral sa o zárubňu a nevedel odo mňa odtrhnúť oči. Jasné, z vody vykúkali moje drobné chodidlá aj ružové bradavky. Samozrejme, pohľad na mňa sa mu iste páčil. Mne však naňho nie.

„Potrebuješ sluhu?“

„Len sa na teba dívam... Tolko už počkám.“

„Až vyleziem? Až ťa obslúžim?“

„Prečo si taká zádrapčivá?“ Prestúpil z nohy na nohu a napokon vošiel dnu. Nespúšťal pritom zrak z môjho nahého tela v kúpeli, z ktorého už vyprchali bublinky malinovej peny aj účinky vonnej soli, ktorá ma mala upokojiť.

„Pretože meškáš bez toho, aby si mi aspoň zavolať?“

„Kristušák,“ podišiel celkom blízko ku mne a dlaňou uderel do hladiny tak silno, až mi vodou pofŕkal tvár.

„Hej!“ skríkla som.

„Čo som decko, že ti mám oznamovať každú somarinu?“

„Si môj manžel, dofrasa. Mám právo vedieť, kde si, najmä ak berieme do úvahy, že ti pracovná doba končí o pol šiestej!“

„Chod' dočerta, Naďa! Bol som na jednom hlúpom pive, lebo Matej oslavoval štyridsiatku. A ty ma tu preto vraždíš očami.“

„Nie, nevraždím ťa pre to jedno pivo, ale preto, že si mi to akosi zabudol oznámiť.“

Znovu plesk po hladine, ale tentoraz taký silný, že už bol mokrý aj on – hlavne tá jeho fajnová svetlomodrá košeľa. So zadosťučinením som sledovala mokré flaky, ktoré sa mu objavili na golieri a rukávoch...

Ešte si čosi zamrmlal popod nos, zvrchol sa na päte a páčil späť k dverám.

„Zemiaky máš v rúre!“ stihla som za ním zakričať skôr, ako sa za nimi stratil a v kúpeľni po ňom nezostalo nič, len jemná korenistá vôňa, ktorú používal od nášho sobáša pred tromi rokmi.

Z vane som vyliezla o desať minút. Hodila som na seba župan, za uši si kvapla svoju decentnú kvetinovú vôňu a ticho vošla do obývačky.

Prekvapilo ma, že je ponorená do tmy.

Rovnako aj kuchyňa. Že ma nevíta hluk z televízora ani blikajúca obrazovka.

„Tomi?“

Vôňa na mojej pokožke akoby vyšumela. A spolu s ňou zmizol aj príjemný pocit z kúpeľa, odrazu som bola spotená a znovu napätá ako struna.

„Tomi, kde si?“

Doma nebol.

Byt zíval prázdnotou, hoci bol na prasknutie zaplnený naším nábytkom, knihami, kvetmi a ostatnými haraburdami, ako ich Tomáš nazýval.

Nedalo mi. Skočila som k stolíku, na ktorom som mala mobil, a vytočila jeho číslo. Vyzváňalo to ako šialené, nekonečne dlhé sekundy... Nekonečné zvonenie. Dotyčný na druhej strane ma vehementne ignoroval, a tak som sa rozhodla, že to urobím tiež.

Lahla som si o pol jedenástej. Keď o polhodinu neskôr dorazil domov a po chvíľke sa uložil vedľa mňa natiahnuc ruku za mojím ramenom, ani som sa nehla. Keď potom s opileckým dychom zašepkal:

„Nadka spíš?“ hrala som mŕtvu rybu a ani nemukla.

„Nadka?“

Opäť jeho hmat na mojich rukách a potom pokus zájsť s nimi pod paplón – k môjmu zadku a stehnám. Idiot! Zakaždým, keď si trochu uhol, bol presne takýto... priveľmi žiadostivý. Vlastne nie žiadostivý, ale požadovačný.

„No tak...“

Napokon sťažka vzdychol a bez ďalších trápnych pokusov o naše zblíženie sa odkotúlal na svoju polovicu postele.

Toto mi vyšlo, pomyslela som si, keď som ho krátko na to počula spokojne pochrapkávať. Zaujímavé, že muži dokážu v okamihu zaspať. V jednu chvíľu sú čulí, aktívni a v tú ďalšiu ležia ako bez života.

Spokojne som si pod hlavou ponatriasala vankúš a skúsila ho napodobniť.

Lenže boli tu tie moje sny...

Ten môj zbesilý beh lesom smerom k rieke. Myslela som si, že keď si pozriem výklad v snári, tej nočnej mory sa nadozbrať. Nazdávala som sa, že mi dá pokoj a pôjde za niekým iným, no zaútočila na mňa opäť.

Som skoro nahá. To tenké tielko a nohavičky nestačia zakryť moje bradavky a čierne lono, ktoré sa črtajú na pozadí látky. Po chvíli, keď na mňa padnú prvé kvapky dažďa, sú ich kontúry už celkom jasné.

Prší... celkom nečakane sa kdesi za mnou ozve silný hrom a nad hustými korunami javorov sa mihne jas z nebezpečných bleskov. Mám pocit, že sa ma pokúšajú dobehnúť...

Netuším, prečo tak uháňam lesom a vlhkým machom, prečo sa nechávam plieskať po tvári konármi dubov, prečo nezastavím, nevydýcham sa a nesadnem si niekam k potoku a tam nepočkám, až si po mňa príde Tomáš.

Nie, ja sa stále rútim vpred poháňaná nevysvetliteľným strachom, ktorý cítim, hoci si ho neviem vysvetliť.

A som tam...

Pri potoku – s boľavým členkom, mokrá do poslednej nitky bavlnenej látky, ktorú mám na sebe. Polodlhé čierne vlasy mám nalepené na čele ako prilbu. Štípu ma v očiach, šteklika na malých ušiach. Napriek tomu si ich neodhrniem... Len sa vytrvalo dívam vpred na rozbúrenú hladinu pred sebou a premýšľam, kedy sa do nej vrhnúť.

Už-už som rozhodnutá vykročiť, posunúť vpred moje malé doškriabané chodidlo s krvavou podliatinou na päte, keď mi odrazu padne zrak na kvapky krvi, ktoré mi naň dopadnú.

Preboha, odkiaľ sú?

Čie sú...?

Keď potom v ústach pocítim čosi ako žľč alebo vlastné zvratky, keď mi ramená a stehná stiahne krč a celým vnútrom zalomcuje obrovský strach, pochopím, že tá krv je moja.

Vykríknem tak nahlas, až vyplaším krdeľ strák kdesi za mojím chrptom. Ten okamžite vzlietne k sivej oblohe a stratí sa mi z dohľadu. Vykríknem tak silno, až mnou mykne. Potok, moje krvavé chodidlo a bičujúci dážď sa razom vytratia kamsi preč.

Svetlo.

Jasne vnímam, ako mi reže oči, keď ich mierne pootvorím. Spotená, vystrašená, ale hlavne šokovaná sa dívam na bielu komodu a zrkadlo zavesené oproti... Nie je tu žiaden les, hory, potok či bezútešná sivá obloha. Ale bezpečie vlastného bytu, môj nábytok, kreslo, koberec a vo dverách akási chudá postava, ktorá tam len akoby neprítomne stojí s prstom na vypínači svetla.

„Myslím si, že si zobudila celý panelák.“

Tomáš sa mi prihovára nevrlym hlasom poznačeným spánkom, o ktorý som ho obrala. Prečo však stojí vo dverách? Prečo neleží vedľa mňa? Okamžite očami šibnem na rozhádzanú posteľ, do ktorej si predsa potúžený alkoholom ešte okolo polnoci ľahol a pokúšal sa ma prehovoriť na sex.

„Prečo si tam?“

„Lebo jačíš ako blázon.“

„Nespal si v posteli? Nechápem, nerozumiem...“ Skúšam jeho polovicu matraca, je studený, akoby tam ani nikdy neležal.

„Bol som na záchode,“ len stroho poznamená.

Hodila som sa späť na vankúš a prikryla si čelo dlaňou. V hlave mi pulzovala bolesť, ktorá mi tlačila na spánky. Znovu už nezaspím... nezažmurím ani oko. Vážne by som mala ísť za tým psychiatrom?

Tomáš nakoniec predsa vošiel dnu a zamieril k našej posteli. Cez prsty som sledovala jeho labilný krok, stále poznačený alkoholom.

„Prepáč,“ zašomrala som.

„Tentoraz si ma nezobudila. Bol som hore.“ Ľahol si celkom na kraj postele a hodil si cez stehná paplón.

„Bála som sa, že si tu nespal,“ pípala som takmer nečujne a v myšlienkach zaletela k jeho rukám na mojich nohách, ktoré som okolo polnoci odignorovala.

„A kde by som mal spať?“

Pomlčala som o gauči, ktorý sa mi okamžite zjavil pred očami.

Tomáš sa ku mne predsa len nahol, pobožkal ma na spoteené čelo a mdlým hlasom povedal: „Spi už.“

„Nemôžem. Ten sen...“

„Krisťe,“ vzdychol si a ja som okamžite ucítila závan alkoholu.

„Myslím si, že si mal pravdu. Asi vyhľadám odbornú pomoc. Trvá to už pridlho a je to čoraz horšie. Dnes som v tom sne videla krv – svoju vlastnú a...“

„Ušetri ma podrobností, Naďa. Vieš, že som takým somarinám, ako sú sny, čo sa raz naplnia, nikdy neveril. A presne... vyhľadaj tú pomoc. Bude dobre tebe aj všetkým okolo.“

„Vôbec ťa to netrápi? Ani trochu sa ma nepokúsiš upokojit? Kričala som...“

„Kričala... Sny sú už raz také. Buď máš nočné mory, alebo sa ti sníva o erotike. Prečo sa ti nemôže radšej o tej?“ Normálne si dovoľil do mňa ťuknúť ukazovákom. „Závisí to od toho, ako sa počas dňa nastaviš. Možno by si mala zmeniť aj prácu. Veď všetko na všetko vplýva. Stále si vystresovaná a ako na ihlách. Preto tie sny. Ale psychiater ti to vysvetlí určite najlepšie. Tak sa snaž myslieť pozitívne. Bože, môžem ti s tým pozitívnym myslením pomôcť aj hneď teraz, ak by si chcela. Naladím ťa na lepšiu nôtu... Čo povieš? Možno ti rýchlovka odoženie z čela tie chmáry a pustíš z hlavy blbosti o nejakej naháňačke.“

Len čo to dopovedal, okamžite mi dlaňou stlačil prsník pod pyžamovým kabátikom a druhou rukou zašiel pod voľné nohavice.

„Si opitý,“ precedila som cez zuby. „Nechutne opitý.“

Zavrčal, štipol ma do bradavky a takmer s odporom podotkol: „A ty studená ako psí ňufák. Dobrú noc, Naďa. Nie že mi ešte niekedy povieš, že sa ti nesnažím pomôcť. Práve si moju pomoc odmietla.“

3. KAPITOLA

S vervou som zavrela snár a pozrela na vysávač v strede obývačky. Bolo takmer dvanásť hodín. Keby som sa teraz vrhla pod konferenčný stolík a pustila sa do vysávania, suseda podo mnou by som riadne rozčúlila. Spolu s manželkou si presne o dvanástej sadali k obedu a v tom čase okolo nich nemohla preletieť ani muška.

Bola som unavená.

A rozčarovaná.

Vo štvrtok mi Tomáš oznámil, že bude pracovať aj v sobotu – výnimočne a celkom nečakane. Alebo to bolo cílené? Chcel sa mi takto odplatiť za stredu a za môj chlad v našej posteli?

Odvtedy sme sa nemilovali... Možno aj chcel a možno aj ja, len sme si akosi k sebe nenašli cestu a jeho ruka pod môj paplón už nezablúdila.

Našťastie som znova začala spať bez toho, aby sa mi snívala tá príšerná nočná mora. Aspoň jedno pozitívum posledných dní...

Napokon som to s tým vysávaním vzdala a chňapla po včerajších mestských novinách, ktoré nechal na stole pohoďené Tomáš.

Hneď z titulky na mňa obrovským palcovým písmom kričala správa o novej vražde v Prešovskom okrese. Nechápala som to. Ako sa tu mohlo niečo také diať? Ďalšia žena, v poradí už druhá, bola nájdená mŕtva v lese, v obci pri Starej Lubovni. Bližšie tú obec nešpecifikovali. Možno preto, aby v ľuďoch, najmä v ženách, nevyvolali zbytočnú paniku. Prvá

obeť sa našla päťdesiat kilometrov odtiaľ koncom augusta. Prešli necelé dva mesiace a policajtom sa opäť naskytl príšerný pohľad na skrvavené telo mladej, asi tridsaťročnej ženy. Objavil ho náhodný okoloidúci len tak mimochodom pohodené na kraji lesa, v poľovnom revíri. Žena bola nahá a jej zranenia a príčina smrti sa zhodovali s vraždou z konca augusta... Preto sa polícia vyjadrila, že tieto dve vraždy zrejme spolu súvisia, a vyhlásila pátranie po neznámom páchatelovi – psychopatovi –, ktorý ich mal na svedomí.

Minule som tú správu odignorovala. Len som si pomyslela, že sa žena nemala v noci sama túlať neznámym okolím, potom mi napadlo, že to možno bola vražda zo žiarlivosti a obeť sa s vrahom poznala. Táto vražda ma však vystrašila, páchatel sa nenašiel, vlastne po ňom nebolo ani stopy. Ak by išlo o nejaké vybavovanie si účtov, polícia by to zrejme už vedela.

Nie, toto bol niekto neznámy, kto nebol s obeťami rodinne previazaný. Jednoducho ich unášal kamsi von z mesta a tam im ubližoval. Pozrela som sa na fotku krásneho dievčaťa, ktoré malo tú smolu, že bolo v nesprávnom čase na nesprávnom mieste. Už som nepocítila strach, ale ľútosť, že takto dopadlo.

Práve som si chcela prelistovať ďalšie strany novín, kde mali o tomto zločine písať viac, keď sa otvorili naše vchodové dvere a do predsienky vošiel uzimenný Tomáš. To sa vonku tak ochladilo? A to naozaj z práce prišiel tak skoro?

„Ahoj!“ zakričal od prahu. Zošuchol si z pliec mikinu, z nôh skopol tenisky a rýchlo zamieril do kúpeľne opláchnuť si ruky. Bez toho, aby sa pri mne zastavil a pobožkal ma. Ani ma len nepohladil po pleci.

„Naložíš mi na tanier? Som hladný ako vlk.“

Zahanbila som sa, že som nestihla navariť nič nové, v chladničke sme mali len brokolicové cestoviny zo včera. No jeho skorý príchod na poludnie ma dosť prekvapil. Predpokladala som, že sa zdrží dlhšie a stihnem vypražiť filé.

„Dám ti na cestoviny aj syr?“ spýtala som sa ho cestou do kuchyne.

Vykukol z kúpeľňových dverí so zamračeným pohľadom.

„Zase máme cestoviny?“

Och...

„Nevarila si?“ V jeho hlase bolo jasne cítiť výčitku. Potom mrkol na vysávač pod stolom, na handru a leštadlo na policičke. Všimol si aj otvorené noviny na gauči.

„Mal som chuť na niečo poriadne. Čo si to čítala? Včerajšie noviny?“ akoby mi tým chcel povedať, že som nenavarila len preto, že som čítala neaktuálne číslo.

„Áno. Tá ďalšia vražda... Trocha ma to vydesilo.“

„Zaoberáš sa somarinami.“

Zamieril k chladničke a ako na protest si odtiaľ vybral šalámu a maslo, ignorujúc tanier v mojej ruke, na ktorý som mu nakladala cestoviny.

„Prečo somarinami? Deje sa to tak blízko nás... Nikdy nevieš, čo...“

„Kriste, bol to nejaký rodinný spor a hotovo. Nejaký žiarlivec. Pravdepodobne sa vybúril na svojej milenke, ktorá mu zahýbala s iným.“

„Tie mŕtve ženy sú však dve. A spojitosť medzi ich vraždami je priveľká.“

„Ďalšia hlúposť! Novinári z toho urobili senzáciu a docielili presne to, čo si zaumienili – aby ten plátok každý kupoval a čítal.“

„Noviny si kúpil ty...“

„Vieš, ako to myslím,“ kategoricky uzavrel, odkrojil si poriadny kusisko chleba a sťažka dopadol na hnedú stoličku pri stole.

„Tie cestoviny mi neprihrievaj.“

„Potrebuješ predsa zjesť aj niečo teplé.“

„Tak pôjdeme poobede na pizzu a hotovo.“

Od šťastia som si vydýchla a položila spola naplnený tanier späť na pracovnú dosku.

„Naozaj? Takže sa na mňa nehneváš?“

„Prečo sa to zase pýtaš?“

Tak som sa už radšej viac nepýtala, len spokojne sledovala, ako dojedá, leje do seba minerálku a potom si utiera ústa.

„Ako bolo v práci?“

„Na to, že je sobota, celkom fajn. Čo si robila? Vysávala?“

Zahanbená som sklonila hlavu, aby nevidel moje červené líca.

„Ráno som si všimol, že skrinka s dévedeckami je celá od prachu. Už si ju utrela?“

Och, moja vylepšená nálada bola razom preč.

Vstala som od stola, s vervou k nemu prisunula stoličku a odpochoďovala späť do obývačky, kašlúc na suseda a jeho obedňajšiu chvíľku. Jednoducho som zastrčila kábel od vysávača do zástrčky. Potom som ho schytila do ruky a s očami nalepenými na Tomáša a začala vysávať.

„Veď nemusíš hned! Najedz sa. Popoludní je času dost.“

Dofrasa! Dofrasa aj s ním. Otočila som sa mu chrbtom, aby nevidel môj skleslý, ublížený pohľad, a prestala myslieť na spoločnú pizzu a na to, aký bol pred chvíľou milý. Lebo takým vedel byť vždy len chvíľu. Potom bol znovu zádrapčivý a nevšímavý, proste totálny ignorant!

Nechal ma umárať sa vo vlastnom hneve a radšej zamieril

do kúpeľne, aby si dal sprchu. Len tak ma obišiel, prekračiac kábel povalujúci sa na zemi.

Premýšľala som, čo sa to s nami posledné dni deje.

Vlastne týždne. Omyl, boli to celé mesiace. Naš vzťah bol akási rutina bez náznaku dobrodružstva, taký na istotu, bez bláznovstiev či improvizácie. Boli sme manželmi len tri roky. Povedali sme si, že s dieťaťkom ešte počkáme a radšej si užijeme jeden druhého. Plánovali sme si, že prebádame Európu, zabezpečíme si vlastný byt a auto... Boli sme v Chorvátsku a v Belgicku, kúpili sme si dvojizbák na Mukačevskej a ojazdenú Škodu Rapid. Počíta sa to? Azda je teraz ten správny čas urobiť z nás rodinu? Možno som nad tým mala premýšľať už skôr a boli by sme k sebe celkom iní – milší, ohľadupľnejší a... Bože, láskavejší.

Po polhodine som vysávač odložila do skrine na chodbe a sadla si na gauč, hryzúc si spodnú peru. Bol v spálni. Čosi si popískoval popod nos a mne bolo jasné, že tú ťažobu medzi nami vôbec necíti.

Napokon vošiel do obývačky a zastal za mojím chrbtom.

„Čo sa neobliekaš?“

Prekvapená som sa pozrela na jeho čierny pulóver a ošúchané džínsy.

„Nejedol som, lebo sme sa dohodli, že ideme na tú pizzu. Myslel som si, že si na seba rýchle niečo hodíš a vypadneme.“

„Len tak?“

„Čo len tak?“ stiahol obočie a nechápavo na mňa vypúľil svoje modré oči, ktorými ma pred piatimi rokmi tak pobláznil. Boli také „newmanovské“ – pekelné modré –, až z nich išiel niekedy strach. Presne ako teraz.

„Tomáš... niečo sa predsa deje. S nami. S tebou...“